49e jaar. — Nr 99. Zaterdag, 23 Augustus 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^en per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 23 AUGUSTUS 1902.

VAN ALLES WAT.

Hoort wat de Fransche vrijgeest en dichter Victor Hugo van de kloosterlingen dacht en schreef :

« Menschen vereenigen zich en wonen samen. En met welk recht ? Op grond van het recht van vereeniging. — Zij leven afgezonderd. Met welk recht ? — Op grond van het recht dat ieder mensch heeft, zijne deur te openen of te sluiten. Zij gaan niet uit. Met welk recht ? — Krachtens het recht van naar believen te gaan en te komen, dat ook in zich het recht besluit, te huis te blijven. Maar te huis, wat doen zij daar ?—Zij spreken zacht, zij staan de oogen neder, zij werken, zij vluchten de wereld, het stadsgewoel, het zondigenot, de hoovaardij, de eigenbaat. Zij kleeden zich eenvoudig, met gewone en grove kleederstof. Niemand onder hen noemt het geringste ding zijn eigendom. Bij zijne intrede werd hij, die rijk was, arm ; wat hij bezat schonk hij tot nut en gebruik van allen. Hij, dien men eens een man van aanzien, edelheer noemde, staat gelijk met hem, die voorheen een boer was. Allen laten zich de kroon scheren, allen dragen een zelfde gewaad, slapen op een zelfde stroo en sterven een zelfden dood.

« Zij dragen een zelfde pak op den rug, een zelfden gordel om de lenden. Daar kan men prinsen zien ; prinsen en graven zijn juist als schimmen, gelijk de anderen. Geen titel geldt meer ; de familienamen zelfs zijn afgelegd ; zij dragen slechts voornamen. Zij hebben de wereldlijke familie verlaten, en behooren in hunne gemeenschap nog alleen tot de geestelijke familie. Zij snellen den arme ter hulp, verplegen de zieken. Den overste dien zij gekozen hebben, zijn zij onderdanig, en zij zeggen tot elkander « Mijn broeder. » — Zij bidden. — Wien ? God. — Onbedachtzame, lichtzinnige menschen zeggen : Waarom die onbewogen gestalten ter zijde van het heiligdom ? Waar dienen zij voor ? Wat doen zij ?

— Er is geen werk verhevener dan wat die personen uitvoeren, geen nuttiger dan wat zij verrichten. Zij bidden voor hen, die niet bidden. »

En daarom juist werden de kloosterlingen vervolgd ! ...

* *

De Fransche minister Combes gaat voort zijne dwangmiddels ook op de seminariën toe te passen.

Hij heeft nu bevel gegeven de vier kleine seminariën, door de paters Lazaristen bestuurd, te doen sluiten.

Te Montpellier, Evreux en Nizza zijn de leeraars reeds vertrokken.

Het is nogtans op aanvraag van 't gouvernement dat de Lazaristen zich over 35 jaar met het bestuur van het klein seminarie te Nizza gelast hebben.

* *

EENE BEWAARSCHOOL IN OPEN LUCHT. — Te Moret, in Seine-et-Oise, (Frankrijk), hebben de zusters, na de sluiting hunner school, de kinderen der bewaarschool op de speelplaats vereenigd en zij gaven hun daar klas ; de deuren van het schoolgebouw zelf bleven zorgvuldig gesloten. De bijzondere kommissaris is met groote woede teruggekomen en heeft Zusters en kinderen uit de speelplaats doen jagen. De zusters hebben nu aangekondigd dat zij hunne bewaarschool onder de boomen op den markt zullen houden.

* *

In 't begin dezer week zijn reeds meer dan 138 meiers (burgemeesters) afgesteld, omdat zij weigerden de schandige wet van Combes uit te voeren, en heden bestaan er reeds meer dan 250 gemeenten zonder burgemeester.

't Gaat waarlijk goed, wanneer de loge bass speelt in een land.

* *

Tot over de ooren zit het Fransch ministerie in de nesten met den weerstand van het fransche volk tegen de onwettigheid en zelfs gewettelijkheid der ministeriele verordeningen.

De voorzitter der Republiek heeft er zijne bezorgdheid van tot aan de keel en Combes is verplicht terug te deinzen op menige plaats. Voor Parijs alleen heeft hij reeds twintig decreten moeten intrekken en zijn krediet gaat zoo verre, dat men in de politieke wereld reeds zijn opvolger noemt.

't Ministerie Combes heeft nog te leven het laatste tot bij de heropening der Kamers. Om zijn dood zal geen eerlijk mensch een traan storten.

* *

Geen belastingen meer ! is de kreet van het volk der Gironde. — 't Is met het geld der belastingen, zeggen de burgers, dat het ministerie oorlog voert tegen de vrijheid van geweten. Zoolang die oorlog gevoerd wordt, betalen wij geen belastingen meer.

* *

LANDBOUWSTOKERIJEN. — De nieuwe wet op de landbouwstokerijen, dees jaar door de Kamers gestemd en den 28 Juli laatsleden door den koning te Oostende onderteekend, wordt afgekondigd in het Staatsblad van dinsdag. Die wet bepaalt onder ander dat alleen landbouwers mogen deelmaken van de samenwerkende maatschappijen, die de uitbating eener landbouwstokerij voor doel hebben. De landbouwstokers, die thans hun bedrijf willen staken, zullen van den Staat eene vergoeding bekomen, mits afstand van hunne gereedschappen ; die vergoeding zal bepaald worden door drie schatters, te benoemen de eene door den minister van financiën, de tweede door de belanghebbende, de derde door den voorzitter der rechtbank van eersten aanleg. Voor die vergoeding is een krediet van 8 miljoen frank bestemd. De nieuwe wet komt in voege den 12 Augustus 1902.

Een koninklijk besluit van 28 Juli bepaalt dat de verleende vergoedingen niet minder dan 15,000 fr. en niet meer dan 80,000 fr. mogen bedragen.

* *

HOE MEN HET VOLK BEDRIEGT. — Een socialisten blad van Luik zegt :

« Men moet voortgaan met het houden van wereldlijke doopen, eerste communiën en begravingen. Indien de vrijdenkerskringen zich niet beieverden plechtigheden van dien aard in te richten, zouden zij voor altijd de kinderen en de ouders van zich verwijderen, welke nog doordrongen zijn van de vooroordeelen der vroegere geslachten.

» Het is juist omdat het grootste deel der werkersklas geen voldoende onderwijs heeft genoten, dat het zich niet, van den eenen dag tot den anderen, kan gewennen aan de nieuwe hervormingen welke thans worden aanbevolen. 't Is daarom ook dat men nog de rationalistische plechtigheden moet houden.

» Het is volstrekt noodzakelijk dat men plechtigheden inrichte om aan de geestelijkheid zooveel kinderen mogelijk te ontrukken. »

De heiligschennende vrijdenkersplechtigheden moeten dus dienen om de werklieden te bedriegen, om ze van de Kerk te verwijderen en ze alzoo in te lijven in het leger van den oorlog tegen de samenleving. Het een hangt alzoo aan 't ander en de godsdienstvervolging — welke onze liberalen toejuichen — is troef in de kaart van 't socialism, dat zij soms nog beweren te bestrijden.

* *

TIJD VAN ZWIJGEN. — Eenige dagen geleden, meldden de liberale en socialistische bladen met gerucht dat de bestuurder eener katholieke school in den omtrek van Verviers een zijner leerlingen had geslagen. De zaak kwam voor de rechtbank en de bestuurder werd vrijgesproken.

Voor die vrijspraak was het voor de socialisten, den tijd van roepen en schreeuwen, maar nu is de tijd van zwijgen aangebroken.

Gezel Ohn, socialist gemeenteraadslid en bestuurder van het MAISON DU PEUPLE, te Verviers, is veroordeeld tot 40 frank boet en schadeloosstelling, om eenen ouden werkman van 61 jaren geslagen te hebben.

Het MAISON DU PEUPLE is, op zijne beurt, veroordeeld om aan zijn gewezen bestuurder Defraiteur, wegens onwettige verbreking van kontrakt, eene schadeloosstelling van fr. 1,977,74 te betalen, met de wettelijke intresten en daarenboven tot de proceskosten.

Van die twee veroordeelingen reppen de Vervierscche socialisten geen woord. Er is voor hen een tijd van gerucht maken en... een tijd van zwijgen.

* *

Voor het eerst is eene vronw benoemd tot professor aan eene Italiaansche universiteit. Het is mevrouw dr. Rina Fasolo, die voortaan eenen leerstoel in de anatomie of ontleedkundezalinnemen.

Uit de Filosophie van « De Vrede ».

De protestantsche Dominee van Holdeghem is vergeetachtig van aard. Daar kan de goede man niet aandoen ; hij wordt al wat oud van jaren.

Een tijd geleden moest hij een sermoon houden, maar toen hij op den preekstoel stond, was hij heelemaal vergeten wat hij moest zeggen. Hij had alles vergeten. Daar viel hem iets in.

— Beminde parochianen, zegde hij, weet gij wel welken grooten feestdag wij heden vieren, en waarover ik u ga spreken ?

— Neen, zegden de aanhoorders.

— Dan zijt ge niet weerd dat ik het u vertel, zei de dominee en klom al gauw naar beneden.

s' Zondags daarop was 't weer 't zelfde.

— Beminde parochianen, zig de dominee weer, weet gij wel, welken grooten feestdag we vieren ?

— Ja, meneer ! zegden de aanhoorders.

— Dan moet ik het u niet meer zeggen ! zei de dominee. — en trok af.

Den derden Zondag weer 't zelfde.

Maar de aanhoorders hadden een ander antwoord gereed, en toen de dominee vroeg of zij het het wisten welken feestdag men vierde, antwoordden zij :

— De eene weet het, de andere niet, meneer de dominee.

— Awel, zei de dominee, dat zij die het weten het vertellen aan die het niet weten, — ik ben het heelemaal vergeten.

En hij daalde weer van den preekstoel af...

De kermissen komen aan !

De boog kan niet altijd gespannen staan. Wanneer men jaar in jaar uit veel moet werken om zijn broodje te verdieenen, dan mag er wel een aardige plezier overschieten. Het hert eens opgehaald, vriend lezer, geene betere gelegenheid dan de kermis.

Nochtans, wil met mij eenen oogenblik nadenken. Voor sommige lieden bestaat het kermisvieren in zatloopen, geld verkwisten en dan als gevolg : tieren, lawijdmaken, vloeken en de grootste buitensporigheden bedrijven. Zeg eens, is dat kermis vieren ?

Denkt eens na wat gij, werklieden en boeren, toch moeten doen om maar eenige frankskens kunnen ter zijde te leggen ! Is het dan redelijk dat gij op eenige uren tijds die zuurgewonnen centjes nutteloos zoudt gaan wegsmijten ?

De kermis moet eene verkwikking zijn. Zoo moet ge kermis vieren dat gij, daags nadien, met nieuwe kracht en moed, schup en spade kunt opnemen en, zonder de kouging van geweten, noch eens kunt droomen en klappen van de aangename kermis agen. Dat kunnen zij niet, de jongelieden, die met spijt en weemoed moeten neerzien op huune gepleegde baldadigheden, wijl zij hunne eer verloren hebben. Dit kunnen zij niet, de ontaarde huisvaders die, door nutteloze geldverkwistiug, de armoede en het leed van vrouw en kinderen hebben vergroot.

Alles in deftig plezier !

De Pruimen van Vliermael

Men roeme vrij den Herfschen kaas,
De Loekweitbloem der Kempen,
Den faro van den Brusselaar,
Die velen noop tot slempen,
Den geus-lambic die u de kin
Doet lekken en de duimen,
Ik roem en loof met blij gemoed
De pruimen !

—

Daar is te Vlieremael geen huis,
Of 't heeft zijn pruimelaren,
En net gelijk een schilderij,
Staan zij er alle jaren.
't Is eene bloem al wat men ziet,
Een zee van witte schuimen ;
Dien wellust schenken in de Mei
De pruimen !

—

Zij zijn dit jaar wel duur geweest,
En reeds zijn zij verzonden
Naar Brussel, Luik, de Scheldestad,
Naar 't lekkerbekkend Londen :
Voor twintig duizend franks verkocht !!
Wie zou zoo'n kans verzuimen ?
Zij zijn de rijkdom van ons dorp,
De pruimen !

—

Wanneer ik aan mijn pijpje trek,
De vreugd des dichtershorten,
Dan denk ik bij dien pruimenschat :
Ik geef de pijp aan Marten !
Geen geld meer aan den tabaksrook,
Die kronkelende luimen :
Ik houd mij bezig in 't vervolg
Met.... pruimen !

BROSIUS.

Katholieke Volksbond

VAN HET ARRONDISSEMENT

Tongeren-Maeseyck

STANDREGELS.

(VERVOLG.)

ALGEMEENE SCHIKKINGEN.

ART. 19. — Aan het hoofd van iedere gemeentelijke afdeeling, van ieder kantonaal of arrondissements bestuur staan : een voorzitter, een schatbewaarder. De ambten van schrijver en schatbewaarder kunnen ook door denzelfden persoon vervuld worden.

Het bestuur zorgt dat de schrijver regelmatig de lijst houde van de leden die voor de algemeene vergaderingen moeten bijeengeroepen worden.

Alle bijeenroepingen voor de algemeene vergadering worden gedaan door den voorzitter of door zijnen plaatsvervanger.

ART. 20. — De algemeene vergadering voor gemeente, kanton of arrondissement komt bijeen ten minste voor iedere kantonale of arrondissementskiezing, hun betreffende.

ART. 21. — In deze vergadering wordt verslag gemaakt, over de werkingen van den Bond door den voorzitter, over den toestand der kas door den schatbewaarder. Het bestuur wordt hernieuwd. De afgevaardigden worden genoemd. De aftredende leden van het Bestuur en van de afvaardiging zijn herkiesbaar.

Om deel te mogen nemen aan de stemming, moet men ten minste drij maanden deel maken van den Bond.

ART. 22. — Iedere bijeenroeping voor eene algemeene vergadering van gemeente, kanton of arrondissement, zal de dagorde der vergadering aanduiden.

Geen voorstel, buiten degene op de dagorde gebracht, mag besproken worden ; tenzij de vergadering, met twee derde der stemmen beslisse, dat de bespreking hoogdringend is.

Het bestuur is verplicht alle voorstel op de dagorde te brengen indien het gevraagd wordt, door tien leden, voor de gemeentelijke afdeelingen ; door tien afgevaardigden of door honderd werkende leden, voor de algemeene vergaderingen van kanton of arrondissement.

Alle stemmingen zullen geheim zijn, telkens vijf der tegenwoordige leden zulks vragen.

ART. 23. — In de kosten door de werkingen van de Bonden veroorzaakt, wordt voorzien door vrijwillige jaarlijksche inschrijvingen.

De provinciale raadsleden, door den Bond voorgedragen, storten jaarlijks eene som van ten minste twintig franken, in de kas van den kantonalen bond.

De Kamer en Senaat leden, door den bond voorgedragen, storten jaarlijks eene som van ten minste twee honderd franken, in de kas van den arrondissementsbond.

De ontvangst der gelden, alsook de stortingen en betalingen, geschieden door de zorgen van den schatbewaarder der bonden, aan wie de stortingen gedaan worden.

De beschikbare gelden worden gestort in de spaarkas van den Staat of in eene Raiffeisenkas.

SCHIKKINGEN AANGAANDE DE KIEZINGEN.

ART. 24. — In geval van kiezingen voor kanton, Kamer, Senaat, zullen de voorstellingen van kandidaten en de aanduiding der kandidaten geschieden als volgt :

ART. 25. — De kanditaten zullen voorgesteld worden aan het Bestuur van den bevoegden bond.

De algemeene vergadering van den Bond zal bijeengeroepen worden :

a) Voor Kamer en Senaat, minstens vier weken voor de kiezing, in geval van gewone kiezing of van kiezing veroorzaakt door ontbinding der Kamers ; en minstens twintig dagen voor de kiezing, in geval van overlijden of van ontslag der afgevaardigden.

b) Voor provincie, minstens vier weken voor de kiezing.

ART. 26. — Ieder lid heeft het recht kandidaten voor te stellen aan het bestuur. Die voorstelling moet schriftelijk geschieden.

De schriftelijke aanvaarding van de voorgestelde kandidaten moet de voorstelling ververgezellen.

De voorgestelde kandidaten moeten laten weten voor welke plaatsen zij zich aanbieden, 't is te zeggen, voor plaatsen door uitredenden leden bezet of wel, bij voorkomend geval, alleenlijk voor niet bezetene plaatsen.

Indien de voorstelling deze laatste meldding niet bevat, zullen de kandidaturen aanzien worden als alleenlijk gesteld voor de openstaande plaatsen.

Die aanvaarding moet ook de verklaring bevatten, dat de voorgestelde kandidaten zich op hunne eer verplichten, het programma van den Bond te verdedigen en de kandidaten te ondersteunen door den Bond uitgereepen.

Wanneer de kiezing door het stelsel der Evenredige vertegenwoordiging moet gebeuren, kan ieder kandidaat voorgesteld worden hetzij als werkelijke, hetzij als plaatsvervangend kandidaat, hetzij te gelijkertijd als werkelijke en plaatsvervangend kandidaat.

ART. 27. — Het bestuur stelt de lijst vast der kandidaten die het aan de algemeene vergadering zal voorstellen.

Nochtans is het bestuur verplicht, op die lijst de namen te brengen der kandidaten, die voorgesteld zijnde :

a) Voor Kamer en Senaat, door ten minste honderd leden van den Bond ; *b)* voor de Provincie, door ten minste twintig leden van den Bond,

schriftelijk aanvaard hebben, en wier aanvaarding minstens drie dagen voor de algemeene vergadering toegekomen is.

Zoodra de lijst vastgesteld is, zal het bestuur er kennis van geven aan alle besturen der gemeentelijke afdeelingen.

(Wordt voortgezet)

NIEUWS

uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt TE TONGEREN, DONDERDAG 18 SEPTEMBER.

Op de markt van Tongeren van verleden donderdag waren te koop gesteld : 292 koeien en kalveren, 0 schapen, 134 vette varkens, 2222 magere varkens.

Ville de Tongres.

FESTIVAL INTERNATIONAL PERMANENT.

DIMANCHE 24 AOÛT 1902

Kiosque : — *Rue de la Plaine.*

A midi : Concert par la chorale mixte « Onder Ons » d'Anvers ; 82 exécutants.

A 2 heures : Concert par les fanfares « Les Mélomanes » de la petite Gâte de Léau, 35 exécutants.

A 3 heures : Concert par la chorale mixte « Royale Sérésia » de Seraing, 80 exéc.

A 4 heures : Concert par la chorale « les Amis réunis » de Glain, 120 exéc.

A 5 heures : Concert par la chorale « les Orphéonistes » de Montegnée, 50 exéc.

A 5 heures 30 : Concert par la chorale « la Gauloise » de Liége, 45 exéc.

Kiosque : — *Coin de la rue de Coninxheim et de la rue du Jaer.*

A midi : Concert par la chorale « Cercle la ligne droite » de St-Remy-Argenteau, 40 exéc.

A midi et demi : Concert par la chorale « l'Union fait la force » de Housse, 40 exéc.

A 2 heures : Concert par les fanfares de Zolder, 35 exéc.

A 3 heures : Concert par « l'Union chorale » de Fexhe-le-haut-Clocher, 40 exéc.

A 3 h. 30 : Concert par la chorale « St-Cécile » de Lens St-Remy, 30 exéc.

A 4 heures : Concert par les fanfares de Villers-l'Evêque, 40 exéc.

A 5 h. : Concert par les chœurs « Liégeois » de Liége, 40 exéc.

Kiosque : — *Rue du Jaer, (près du Pont).*

A midi : Concert par la chorale « Ster der Toekomst » de Maestricht, 30 exéc.

A 2 h. 30 : Concert par l'harmonie « la Jeune » de Vroenhoven, 40 exéc.

A 3 heures : Concert par la chorale « les Enfants de la cour Pépin » de Herstal, 40 exéc.

A 3 heures : Concert par la chorale « les Echos d'Orphée » de St-Nicolas lez Liége, 30 exéc.

A 3 h. 30 : Concert par l'harmonie de St-Pieter lez Maestricht, 35 exéc.

A 4 h. 30 : Concert par la chorale « la Renaissance » de Chaineux-Seraing, 30 exéc.

A 5 heures : Concert par les fanfares d'Overpelt, 30 exéc.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

30ste VERVOLG.

In het midden van den nacht kwam William naar achter, om, met zijn klak in de hand, te berichten dat er in het vooronder niets te eten was.

— Dit is uw eigen schuld. Ge hadt maar te spreken. Help u zelf, zegde Trollope, met zijne sigaar naar de tafel wijzende.

De man nam twee flesschen hier, een groot stuk hesp en een doos beschuit bij zich, bleef toen echter nog talmen en zegde tot Trollope :

— Met uw permissie, mijnheer, dat eiland hebben wij nu. Zonden ik en Arry nu ook eens mogen weten wat er verder staat te gebeuren ?

— Wij verwachten eene brigantijn, antwoordde Trollope, en wij moeten hier blijven kruisen totdat zij opdaagt. Ondertusschen kunnen de kisten aan wal worden gebracht. Mocht de brigantijn niet opdagen, dan zullen wij andere maatregelen nemen. Daaromtrent is nog niets beslist.

— Zeg maar aan uw kameraad, snauwde Caldwell, dat er nog niets beslist is, en dat er ook niets beslist kan worden, voor wij bij daglicht het eiland zijn rondgezeild.

— Juist, zegde Trollope, met een knikje tegen William en een boozen blik naar Caldwell.

Beneden in het donkere vooronder zaten de twee matrozen zich te vullen met hesp en beschuit. Een walmend olielampke gaf daarbij meer stank dan licht. Harry de Deen zwaaide een mes, dat hij gevonden had, en riep al vloekende :

— Zoo ! En dus, nu zijn we nog even wijs ! Wil ik u eens wat zeggen, William ? Ik geloof niet dat ik mijn land nog ooit terugzie !

— Best mogelijk, antwoordde William, al kauwende, met de langzaamheid van eene koei. Het beste is, zoo ver maar niet te denken en te eten zoolang ge wat te eten krijgt.

— Maar één ding hoop ik, zegde de Deen, dat ik bij het scheiden van de markt nog eens zal mogen afrekenen met dien schoft Trollope.

— Hm, bromde William, als ge daarmee dan maar wacht tot dat ik uit het vaarwater ben. Wat ge met uw mes wilt doen, dat moet ge zelf weten, maar laat mijn persoon er buiten, als het u belieft.

De Deen gaf geen antwoord, en eene stille heerschte er in het dompige hol.

Het krieken van den dag vond de negen mannen op de kampanje, William aan het roer en den Deen op den boeg, starende naar het eiland. Luisterrijk ging de zon op. Een frissche wind blies uit het westen en geen wolkje hing er aan de kim, terwijl het schip zich wiegelend voortbewoog in de richting van het eiland en alle kijkers op de naderende kustlijn gericht waren.

— Zie uw oogen maar blind ! zegde Shannon tot Hankey. Er is geen *Rival*, noch voor noch dit eiland... Erg genoeg ! Want nu zullen de poppen eerst aan het dansen komen ! De beele rekening is in de war, en als wij vergadering houden om te overleggen, dan zal Satan president zijn !

Hankey plukte nu aan zijne bakkebaarden en staarde naar het eiland zonder te antwoorden.

Nader komend, zagen zij hoe de dicht begroeide kust een paar kleine baaien vormde. Maar van een brigantijn geen spoor. Het eiland lag daar als een graf. Met groot geweld brak de branding zich op de westelijke punt, van welke men daarom bij het omzeilen op eerbiedigen afstand bleef.

William, als een zeeman met geoefend oog, zat op den boegspiet om aaar ondiepten uit te zien. De overigen stonden achter, ademloos bij de takels, zich gereed houdend om bij de zwenking van het schip te brassen. Af en toe werd het zwijgen verbroken door eene bange vraag als :

— Ziet ge wat, Shannon ?

— Nog niets in het oog, Walter ?

— Ik zeg u dat ge niets zult zien, gromde Caldwell. Als het schip er was, dan zouden we over het eiland heen de topra's al moeten kunnen onderscheiden.

Hij spoog deze woorden letterlijk uit. Zijn uiterlijk was er niet mee verbeterd, sedert dien nacht toen hij het lijk van Masters had zien drijven. Niemand antwoordde hem. Hij was door allen gehaat, en gevreesd niet minder.

— Brassen, schreeuwde Shannon. Roer om.

Het schip zwenkte, men zette de takels vast, en daar lag nu de andere zijde van het eiland voor den blik open. Alles greep naar de kijkers... Niets ! De zuidelijke kant was even levenloos als de noordelijke. Geen *Rival*.

— Die hond van een Saunders heeft ons verraden, zegde Weston, een verworden schop gevend aan eene opgerulde tros.

— Of hij is aas voor de visschen, meende Hankey.

— Wat denkt ge nu te doen ? vroeg Johnson aan Trollope.

Kapitein Trollope stond donker het eiland aan te staren. Zijn gelaat drukte diepe teleurstelling en verslagenheid uit.

— Ik had stellig gehoopt hem hier te vinden, zegde hij. De brigantijn was een aardig schepje en Saunders een beter zeeman dan ik... Maar, het is niet anders. Wij staan hier voor het naakte feit, en ge kent mijne zienswijze.

— Laat ze nog eens duidelijk hooren, riep Davenire, terwijl hij oprees en naar Trollope toewaggelde, met de duimen in de vestzakken.

— Met genoegen, zegde Trollope, en de acht mannen schoolden samen rondom hunnen aanvoerder, om voor de twintigste maal te luisteren naar een plan, dat zij zeker nu al lang van buiten hadden moeten kennen.

— Zeg eens, zoo brak na een oogenblik Davenire het betoog van Trollope af : Wij beginnen dat eiland aardig kwijt te raken. Weldra verliezen wij het uit het oog, als we nog lang zitten te palaveren. Ik ben er voor dat wij wat bijdreunen.

— Nog niet, antwoordde Trollope met een blik naar het land.

— Nog niet ? riep Davenire grof. Het schijnt dat men hier nooit iets kan zeggen, wat instemming vindt ! Waarom nu niet ? De wind is wast, en het eiland hebben we noordelijk.

— Ik heb u naar dit eiland gebracht, en ik ben nog altoos gezagvoerder hier, geloof ik ? riep Trollope, rood wordend, met de uiterste inspanning om zijnen toorn te onderdrukken.

— Ja, ja, bracht Weston in het midden. Eén moet er het kommando voeren. Of anders, als men dat niet langer wil, dan moet er maar over de zaken gestemd worden.

— Ik ben er voor om het schip bij te draaien, terwijl het eiland nog in het zicht is en wij beraadslagen over hetgeen ons te doen staat, herhaalde Davenire beslist.

— Stemmen dan maar, zegde Trollope kalm.

Drie stemden er met Davenire, vier met Trollope. Met een grimmig gezicht leunde Davenire tegen de verschansing en staarde naar het eiland, dat achterwaarts wegdeinsde.

— Zouden we niet eerst wat ontbijten ? opperde Johnson.

— Duivels, ja ! riep Burn, eene geheele hesp is niet genoeg voor mij !

— Maar ik ga niet kokkerellen en den boel voor u opschepppen, terwijl gij hier zit te praten over dingen waar ik zelf evenveel belang bij heb, wierp Johnson tegen.

Dit was eene nieuwe moeilijkheid.

— Moeten we dan met ons allen naar de kombuis gaan en al redeneerend aan ong bloc » het vuur aanmaken en de koffie zetten ? smoalde Caldwell.

— Wie ontbijt willen, kunnen hetzelf halen, riep Cavendish. Er is overvloed van kaas, bier en beschuiten.

— Voor den drommel, is dat nu disputeeren ? riep Shannon. Laat ons toch eindelijk eens voor bij stuk houden ! Wat was Trollope's plan ?

— Dat diendet ge nu toch wel te weten, sprak Trollope driftig. Ik zou, aan de brigantijn nog eene volle week, en blijf zoolang hier om en bij het eiland kruisen. Is de *Rival* dan nog niet verschenen, dan laat ik het anker vallen, breng het goud aan wal, en laat het lot beslissen wie er in de barkas zullen heengaan, om een klein zeilschip op te scharrelen ?

— Dat was niet het oorspronkelijke program, zegde Davenire.

— Het kan mij niet scheelen, antwoordde Trollope.

— Waar denkt ge een klein zeilschip vandaan te halen ? vroeg Weston.

— Steekt stofgoud in uwen zak en ga dan noordwaarts ; gij zult wel vinden wat gij zoekt.

— Ik zie nu heel goed in, zegde Hankey, dat er eensgezindheid onder ons moet zijn, als wij deze zaak tot een goed einde willen brengen. Maar ik geloof dat wij geen van allen ooit rekening gehouden hebben met het wegblijven van Saunders brigantijn.

— Ik wel, viel Trollope. In mijn plan was de barkas begrepen, voor het geval dat de *Rival* ons in den steek liet. Dat kan niemand mij breeten liegen.

— En, merkte Caldwell op, gesteld nu eens dat de *Rival* nog opdaagt terwijl de barkas al wat weg is, wie belet dan den kerels, die het goud bewaken, om het in te schepen en met den gansehen buit er van door te gaan ?

— Er dient ook wat vertrouwen te zijn, man, zegde Trollope, kalm maar sarcastisch.

— En ik zeg u ronduit, heeren, eens en voorgoed, zegde Weston, zijnen boord afsemende, dat ik geen stoom vertrouwen heb in iemand van ons — en het allerminst in mijzelf.

— Wat zou er met dit barkschip gedaan worden, vroeg Burns.

— Die zou zoo goed mogelijk in veiligheid moeten worden gebracht in de eene of andere baai van het eiland, antwoordde Trollope.

— En dus, riep Johnson, nemen we nu eens aan : de barkas is weg, met een zeker aantal van ons, door het lot aangewezen. De overigen blijven op het eiland, bij de kisten ; terwijl William en de Deen, naar ik onderstel, op de *Queen* zullen blijven. Heb ik dat goed begrepen ?

— Jawel.

— Goed zoo ! hernam Johnson. En is er nu iemand zoo'n hopeloze idioot om te verwachten dat, als de barkas na maanden uitblijven, met dit kleine zeilschip terugkomt, dat men deze bark nog zuinigis de haven zal vinden en de partij van wal nog trouw de wacht houdende over het goud ?

Caldwell brulde van het lachen.

— Ik begin te gelooven, zegde Trollope tot Davenire, dat, aangezien mijn plan de goedkeuring niet kan wegdragen, het maar het best zal zijn wanneer elk man zijn aandeel neemt en onafhankelijk van de anderen zijn eigen weg daarmee gaat.

— Ge bedoelt dus dat elk man zou gaan rondloopen met een paar honderd centenaars metaal in zijne zakken ! viel Weston in.

— Gij zelf plaatst o s voor het vraagpunt : of dat, of het heele avontuur laten schieten ! riep Trollope zich woedend naar hem omwendend.

— Hang te en mij den bullebak niet uit, Trollope ! schreeuwde Weston, met een dreigend flikkeren in zijne oogen. Ik protesteer tegen het vermorsen van tijd met kruisen en tegen het toevertrouwen van het goud aan wien dan ook. Ik ben er voor, de kisten in die barkas te laden, flink met mondkost in te schepen, de riemen uit te steken en onverwijld den boeg te wenden naar het naastbijzijnde beschaafde land.

Trollope stond open ging, zonder nog een woord te verspillen, naar de kajuit.

— Welk beschaafd land ? vroeg Cavendish aan Weston. De barkas is geen brigantijn. Ge kunt er mee in geene enkele haven binnenloopen zonder veel meer aandacht te trekken, dan wenschelijk is. Dat begrijpt ge toch wel !

— De boot zal zoo'n vracht niet kunnen dragen, meende Davenire ; die achttien zware kisten en negen man, en al dat eten en drinken !

— Verbeeld u dat we eens storm beloopen ! zegde Burn.

— Trollope zit te ontbijten, riep Shannon ! Ik ga hetzelfde doen.

Allen daalden zij nu af in de kajuit, een weldra kristen zich, over bier en overschotten van koud vleesch, hunne stemmen weldra in een woest debat, waarbij een luisteraar menigen toon van twiespalt en wrevel zou hebben kunnen opvangen.

(Wordt voortgezet.)